Comisiile pe ramură de sport din regiunea Ploiești trebuie să-și îmbunătățească neîntîrziat activitatea

Comisiile pe ramură de sport — alcătuite din activiști obștești — au un rol deosebit de important în dezvoltarea mișcării de cultură fizică și sport din țara noastră. Ele au sarcina să asigure o continuă creștere a sportului de performanță în regiunile, raioanele și orașele patriei noastre, să contribuie la dezvoltarea disciplinelor sportive, să vegheze la organizarea în bune condițiuni a manifestațiilor sportive și să pregătească cadre tehnice competente. In același timp, comisiile pe ramură de sport au datoria să se îngrijească de educația comunistă a sportivilor, de formarea acestora ca cetățeni harnici ai patriei. Cît de importantă este munca comisiilor pe ramură de sport, ne-am convins în vizita făcută de curînd la Ploiești, unde am constatat o serie de importante realizări oglindite în performanțele remarcabile obținute în unele ramuri sportive.

Un astfel de exemplu ne este oferit de comisia regională de ciclism. Străduindu-se să popularizeze această disciplină sportivă în rîndurile tineretului, comisia de ciclism a reușit să atragă în practicarea acestui sport numeroase elemente, dintre care unele pășesc spre afirmare. Ne referim la tinerii alergători care au ocupat locuri fruntașe în campionatul de mare fond al juniorilor. Unul dintre ei, Ștefan Padiu, a cucerit chiar titlul de campion al țării. Este un rezultat firesc al numeroaselor competiții cu caracter de masă organizate și desfășurate pe plan local, un rod al colaborării strînse cu federația de specialitate.

Aceleași cuvinte frumoase se pot spune și despre activitatea comisiei regionale de fotbal. Datorită dragostei și priceperii cu care au muncit membrii comisiei, fotbalul din regiune a cunoscut o activitate tot mai bogată, 36 de formații participă la campionatul regional. Adăugînd cele aproape 100 echipe din campionatele raionale și orășenești, vedem că în regiunea Ploiești comisia de specialitate s-a preocupat de atragerea într-o activitate organizată și continuă a unui mare număr de fotbaliști din rîndul tineretului muncitor de la orașe și sate.

O preocupare serioasă față de promovarea tineretului au dovedit și comisiile regionale de handbal și schi. Rodnica activitate desfășurată de unii activiști obștești și antrenori (profesor Florin Stoenescu, la handbal, Mihai Bota și Marin Niculescu, la schi) a făcut ca numărul celor ce practică handbalul și schiul să crească simțitor, ridicîndu-se în același timp și nivelul performanțelor. Rezultatele bune obținute de comisiile respective ies și mai mult în evidență dacă ținem seama că marea majoritate a sportivilor proaspăt intrați în activitatea competițională este alcătuită din elemente muncitorești, provenite din fabricile și întreprinderile regiunii. Cel mai bun exemplu ne este oferit de echipa de handbal a Rafinăriei 3 Teleajen, formată din foștii elevi ai școlii profesionale, astăzi fruntași la locurile lor de muncă. De asemenea, foarte mulți dintre tinerii schiori fruntași din regiunea Ploiești sînt elevii școlilor profesionale ai uzinelor „I. C. Frimu" din Sinaia sau lucrători ai acestei uzine.

In contrast cu activitatea rodnică a acestor comisii apare munca sporadică a altor comisii, unde activitatea este dusă numai de către 2—3 entuziaști. Neglijînd problemele de bază ale activității lor, comisiile regionale de atletism, natație, baschet, volei, gimnastică ș.a. se ocupă doar de programarea competițiilor incluse în campionatul republican, regional și orășenesc și uneori nici de acest lucru.

Să luăm, de pildă, natația. Deși în regiunea Ploiești sînt 15 bazine de înot, la Federația română de natație sînt afiliate doar două secții! Concursurile desfășurate în cursul verii la această disciplină pot fi numărate pe degete, iar numărul participanților a fost departe de cel al posibilităților existente în regiune. Singurul oraș în care se muncește rodnic este Cîmpina, unde antrenorul Dorin Covaliuc desfășoară o activitate dintre cele mai frumoase. Comisia regională nu s-a îngrijit ca asociațiile sportive să angreneze într-o activitate sportivă de masă, — baza sportului de performanță, — pe salariații rafinăriilor și fabricilor în incinta cărora se află majoritatea bazinelor. Și ar fi fost cît se poate de bine ca după orele de muncă muncitorii și membrii familiilor lor să fie îndrumați către o activitate sportivă organizată și permanentă. La atletism, situația este, de asemenea, negativă, activitatea rezumîndu-se doar la participarea cîtorva atleți la diferite concursuri. Tot ca o urmare a delăsării comisiei regionale, în care activează doar tovarășii Avram Corvin și Matei Nedelea, bazele de atletism au devenit inutilizabile. Singura pistă de atletism pe care pot fi organizate concursuri în bune condițiuni este cea din orașul Cîmpina. Pista de pe stadionul Petrolul Ploiești se află în reparație încă de astă primăvară, iar șansele de a fi terminată curînd sînt destul de mici. Comisia de atletism a regiunii Ploiești are lipsuri și în ceea ce privește munca de propagandă și educație în rîndurile tinerilor muncitori și elevi.

Nu s-au folosit acțiuni și mijloace eficace, ca organizarea concursurilor de popularizare cu participarea unor sportivi fruntași, agitația vizuală, stațiile de radio-amplificare sau conferințele, din care cauză atletismul din regiunea Ploiești bate pasul pe loc.

Baschetul „trăiește" doar prin cele două echipe ale clubului sportiv Petrolul, create și ridicate datorită în bună parte pasiunii și priceperii antrenorului Vasile Bordeianu. Despre o activitate mai largă în acest domeniu nu poate fi vorba. Este suficient să precizăm că pentru a avea un adversar mai puternic, în compania căruia să se verifice potențialul înaintea finalelor campionatului de calificare de la Craiova, echipa masculină de baschet a fost nevoită să apeleze la serviciile unor jucători bucureșteni, care au alcătuit o echipă ad-hoc. Comisia regională de specialitate a desfășurat o activitate slabă. De la formarea ei, membrii comisiei s-au întrunit pînă acum de două sau trei ori, iar unii dintre aceștia au rupt orice contact încă de la alegerea lor în comisie.

Un capitol special se cuvine muncii de propagandă și educație care este neglijată de comisiile pe ramură de sport din regiunea Ploiești. In afara judecării cazurilor de indisciplină ivite în special la fotbal, nu se manifestă nici un fel de preocupare pentru această activitate atît de importantă. Comisiile au neglijat urmărirea activității profesionale a sportivilor, a participării lor la formele de învățămînt politic, ca și a activității lor în timpul liber, factori de mare importanță în formarea trăsăturilor morale ale sportivului de tip nou. In privința aceasta se aștepta mai mult de la tinerii absolvenți ai Institutului de Cultură Fizică — destul de numeroși în orașul Ploiești — care însă și-au cam uitat îndatoririle. Profesori ca Gheorghe Baiazat și Elena Tătaru din comisia de gimnastică, Radu Tunaru din echipa de baschet Petrolul Ploiești, se mărginesc la îndeplinirea sarcinilor strict profesionale, deși pregătirea și capacitatea lor îi obligă la o activitate obștească prin care să contribuie mai activ la dezvoltarea mișcării sportive din regiune.

Desigur că muncind ca pînă acum comisiile pe ramură de sport din regiunea Ploiești nu pot contribui la dezvoltarea sportului potrivit condițiilor existente. De aceea, considerăm că este necesară o cotitură radicală în stilul lor de muncă și o mai atentă selecționare a cadrelor care alcătuiesc aceste organe. Comisiile pe ramură de sport trebuie să devină organe active, care să ducă o muncă colectivă și cu rezultate din cele mai bune.

O bună parte din lipsurile constatate în munca comisiilor pe ramură de sport din regiunea Ploiești se explică și prin faptul că consiliul regional U.C.F.S. Ploiești — care avea îndatorirea de a coordona și îndruma munca comisiilor — nu a făcut mai nimic în această direcție. Manifestînd comoditate, adoptînd un stil formalistic în muncă, membrii consiliului regional U.C.F.S. au lăsat comisiile să se „descurce" cum or ști, fără a sesiza lipsurile enumerate mai sus, fără a lua măsuri eficace pentru ca starea de lucruri să se îndrepte.

In rezolvarea acestor sarcini o mare importanță o au și apropiatele alegeri ale comisiilor, cărora consiliile regional și orășenesc U.C.F.S. Ploiești vor trebui să le acorde un sprijin deosebit. De asemenea, cluburile și asociațiile sportive au datoria să trimită delegații cei mai indicați, oameni cu simț de răspundere și dragoste pentru sport, care să aleagă în viitoarele comisii cadrele cele mai bine pregătite, oameni dornici să contribuie din toate puterile la dezvoltarea disciplinelor sportive practicate în regiunea Ploiești. Membrii comisiilor pe ramură de sport trebuie să devină nu numai organizatori ai activității sportive, ci și propagandiști și educatori de seamă, care să sădească în inimile tinerilor patriotismul socialist, dragostea pentru sportul de tip nou, hotărîrea de a munci cu abnegație pentru continua ridicare a măiestriei sportive. Activiștii obștești ai comisiilor pe ramură de sport trebuie să fie prin munca lor exemple de hărnicie și pricepere, demne de urmat de masa sportivilor. Numai în acest fel ei vor putea asigura o educație sănătoasă tinerei generații de sportivi, care trebuie să crească și să se dezvolte pe măsura minunatelor condiții create de regimul nostru democrat-popular.

D. STANCULESCU
C. ALEXE

Exceptînd rarele cazuri în care recurge la ajutorul unor echipe bucureștene, echipa Petrolul susține meciurile de verificare „în familie", fapt care dăunează procesului de instruire și antrenament.

— De ce te-ai oprit Nae?
— Păi, nu vrei să ne odihnim puțin? Tot nu avem nici un adversar...

Prin muncă patriotică

● Tinerii și vîrstnicii din multe localități ale raionului Brad participă cu entuziasm la lucrările de amenajare prin muncă patriotică a numeroase terenuri de sport. Astfel, sportivii din comuna Băița au dat recent în folosință un frumos teren de fotbal, pe care acum se organizează cu regularitate întîlniri cu echipe din satele învecinate. De asemenea, elevii școlii de maiștri din Brad au reamenajat în orele lor libere o popicărie, pe care au înzestrat-o cu dușuri și vestiar. Totodată, viitorii maiștri și-au amenajat în incinta școlii terenuri de volei și baschet, unde își petrec clipele de răgaz. In sfîrșit, în comuna Valișoara tinerii și-au făcut un teren de volei. In prezent, se află în lucru — prin muncă patriotică — încă o serie de baze sportive, care în curînd vor fi date în folosință numeroșilor amatori de sport din raionul nostru. (Mihai Susan — coresp.)

● Terenul de handbal terminat recent prin munca patriotică a tinerilor din orașul Galați este utilat cu două vestiare, instalații pentru nocturnă și are tribune cu o capacitate de peste 300 locuri. Noua bază sportivă va găzdui jocurile echipei Știința din cadrul campionatului republican masculin de handbal în 7. (I. Hîncu — coresp.)

● Sportivii asociației Unio-Meteorul roșu din Satu Mare au amenajat 4 terenuri de tenis. Cu prilejul inaugurării acestora, s-a organizat o competiție la care au participat echipe din Baia Mare, Oradea și din localitate. (M. Dumitrașcu — coresp.)

● Reamenajarea stadionului „23 August" din Focșani se află pe sfîrșite. La schimbarea portalului, acoperirea tribunei, mărirea pistei de atletism de la 4 la 6 culoare ș.a. au lucrat cu însuflețire în orele lor libere numeroși oameni ai muncii. In mod deosebit s-au evidențiat salariații unităților P.T.T.R., Higiena și O.C.L. (C. Rădulescu și N. Bobocea — coresp.)

● Tot la Focșani s-au dat în folosință trei noi popicării aparținînd întreprinderilor I.G.O., Vinalcool și Grupul III șantiere construcții. Economiile realizate la construirea celor trei arene de popice se ridică la peste 24.000 lei. (A. Axente — coresp.)

● Tinerii de la G.A.S. Runcu, raionul Hîrșova, regiunea Constanța, erau dornici să practice sportul popicelor. Aveau bile și popice, dar le lipsea arena. Și iată că într-o bună zi, la îndemnul organizației de partid utemiștii și alți numeroși tineri din gospodărie au ieșit la muncă patriotică, pentru lucrările de amenajare a popicăriei. Avînd în frunte pe Ion Nedelcu, secretarul organizației de bază U.T.M., sportivii de aici au muncit zi de zi, reușind ca în interval de o săptămînă să toarne betonul pistei și să termine toate lucrările necesare celorlalte instalații. Acum, aproape în fiecare seară, popicarii din Runcu se întrec cu drag pe noua lor bază sportivă. La realizarea ei au muncit în mod deosebit N. Aldea, Gh. Ioniță, I. Georgescu, Gh. Vasilescu ș.a. (E. Petre — coresp.)

ria și mai mult pe grec. La un moment dat Staszek i-a sărit în față proiectîndu-i o directă fulgerătoare în falcă. Grecul s-a clătinat, a bătut aerul cu mîinile și a căzut ca o piatră. In vacarmul tot mai mare, arbitrul a început să numere :

— ...șapte !... opt !...

I-au vîrsat cîteva găleți de apă în în cap, dar totul a fost zadarnic. Staszek își desfăcea mănușile cînd, în ring a sărit un ofițer SS-ist, negricios, urît ca o maimuță, dar îmbrăcat elegant, cu mănuși de piele fină, galbenă.

— Bravo ! Meriți mai mult decît un supliment de supă. Vorbești germana ?

Staszek i-a răspuns gîfîind :

— Da, sînt silezian, am urmat școala primară împreună cu mulți copii germani.

— Ești profesionist ?

— Mă pregăteam pentru asta, dar a început războiul... Înainte de arestare am lucrat într-o mină.

— Ai o tehnică tare, să știi. As vrea să mă antrenez cu tine... Bine-înțeles, într-un cadru mai civilizat decît ăsta. La ce baracă stai ?

— La 37.

— O să-i las Blokfuehrur-ului vorbă. Mîine să nu mai ieși la muncă, aștepți să trimit după tine. Sînt Untersturmfuehrur-ul Adolf Gebauer. Să știi că ai avut noroc cu mine !...

Staszek deschise ochii. În fața lui, rînjind victorios se afla același om. Auzea clar satisfacția stadionului care îl credea învins, arbitrul se apropia de cifra fatală :

— ...nouă !...

Sări în picioare și se puse în gardă. Surprins, Golemul își acoperi din nou fața, deși era clar, din privirile lui Staszek se putea înțelege ușor că îl recunoscuse. Începu o luptă pe viață și pe moarte. Golemul gîfîia concentrîndu-și întreaga ființă în pumnul de fier care nu trebuia să mai nimerească decît o singură dată pentru a-l zdrobi pe Staszek. Acesta făcea adevărate piruete de balerin, se contorsiona ca un șarpe, țîșnea ca o panteră, lovea fulgerător, aruncîndu-se înainte cu tot corpul, dar Golemul era rezistent, nici măcar nu se clintea. Tribunele urlau înfierbîntate. Arbitrul se ferea cu îndeminare să nu fie prins între cei doi. Juriul se ridicase în picioare.

Cabrîndu-se ca un arc, Staszek prinse într-o zecime de secundă stînga adversarului și îi trimise o directă între ochi, strigîndu-i :

— Na, Herr Gebauer !... Te-am recunoscut !

Golemul se clătină, dar nu-și pierdu echilibrul. Se năpusti asupra lui Staszek și mai înverșunat.

— Bestie ! De unde ai apărut ?

— Trebuia să ne întîlnim odată, din moment ce ai scăpat.

— Și tu ai scăpat... Ai putea să fii cel puțin rezonabil.

— Voi fi, nu te teme !... Na ! Ține !

— Tăcere ! strigă arbitrul. Dacă aveți ceva să vă spuneți, făceți-o după meci, altfel întrerup jocul.

După cîteva secunde, gongul bătu anunțînd sfîrșitul celei de a doua reprize.

Golemul se trînti în scaunul pe care i-l întinsese arbitrul,

fără să-și mai acopere fața. Privea spre Staszek cu ochii în lumina cărora ura se amesteca cu surprinderea. În ochii lui Staszek, ura se amesteca cu o curiozitate vădită. Gebauer se schimbase mult, craniul acela în care Staszek crezuse cîndva că nici glonțul nu poate pătrunde devenise și mai greu, și mai colțuros. Erau cam de aceeași vîrstă, fostul locotenent SS-ist Gebauer nu avea decît cu doi ani mai mult decît Staszek. Își tunsese părul pînă la piele, avea o țeastă cenușie, pe care pumnul o percepea a fi ca de piatră. Devenise mult mai voluminos, părea cu totul abrutizat, din acea eleganță știută de Staszek, sub care fostul ofițer nazist își ascundea cîndva urîțenia nu mai rămăsese nici urmă.

Atunci, a doua zi dimineața, Gebauer a trimis după el un soldat SS-ist. Acesta l-a scos din lagăr și l-a dus în subsolul revirului garnizoanei unde Gebauer își instalase o sală de antrenament. Avea cafea caldă într-un termos și țigări fine. L-a invitat. Staszek, pe atunci un flăcăiandru crud, a crezut că-l prinsese pe Dumnezeu de un picior. Au urmat însă paisprezece luni de „antrenament", din primăvara lui 1943 pînă în vara lui 1944. Luni de calvar, în care numai datorită tinereții nu s-a produs în Staszek nici una din cele două morți prin care, spre sfîrșitul definitiv, treceau deținuții : mai întîi moartea psihică, adică indiferența, și apoi cea fizică. A ajuns pînă la marginea primei, s-a clătinat ca pe muchia unei prăpăstii negre, din care se ridicau chemări sinistre. Nu trebuia să mai facă decît un singur pas. Gebauer îl punea și pe el să se antreneze pe „saci vii" de box, adică pe deținuții pe care îi spînzura de mîini în cîrligul din tavan și începea să le care la pumni pînă cînd cădea frînt de oboseală. Avea o teorie a lui despre un astfel de antrenament :

— Sacul de piele plin cu nisip ori talaș nu-ți oferă asperitățile de relief ale corpului omenesc. În afară de asta, nici densitatea, oricît de bine ar fi potrivit conținutul sacului, nu este aceeași. Apoi relaxarea corpului lovit, rezistența lui inițială, revenirea în poziția verticală sînt absolut altele. De ce nu încerci și tu ?

Gebauer ajunsese spaima lagărului. Deținuții îl porecliseră „labă de fier". El nu folosea niciodată pistolul, oricît de prompt i se cerea să răspundă. Avea pentru astfel de situații o armă la fel de invulnerabilă pe care ținea să și-o perfecționeze la maximum : pumnul. Uneori, cu un singur pumn, omora omul. Cînd venea la apelurile de seară, lua în șir coloana de deținuți a unei întregi barăci și, „se încălzea" repezind fiecăruia cîte un pumn în față. Tim mergea în urma lui și număra : cîți cad și cîți mai rămîn încă în picioare.

Cu Staszek a fost „bun". Patrusprezece luni, zi de zi, l-a tocat ca pe un biftec. Tînărul boxer era pentru Gebauer altceva decît „saci vii" ori saci cu nisip. El era tehnica. Era studiul necesar oricărei desăvîrșiri. Uneori, era adversarul cu care i se părea că se bate de la egal la egal. Luptele însă erau totdeauna „aranjate" de Staszek. Neamțul trebuia să învingă cu orice preț. Altfel s-ar fi putut înfuria și l-ar fi trimis la gazare. Gebauer își ieșea ușor din fire. Staszek reușise să-i cunoască starea sufletească după felul în care începea antrenamentul, și mai curînd ori mai tîrziu, îi oferea victoria cotidiană. Pentru

Staszek, a se lăsa mereu bătut era un lucru nu numai umilitor, dar aproape peste puteri de realizat. Și totuși neamțul trebuia să învingă. Uneori, în timpul luptei, Staszek se aprindea, uita în ce condiții joacă și își trimitea partenerul pe scînduri. Trebuia atunci să-și recompenseze imediat adversarul, altfel, o rezistență prea îndelungată ar fi putut avea pentru el un sfîrșit tragic. Se lăsa descoperit, primea direct în față lovitura neamțului înfuriat și aștepta să i se verse în cap găleata cu apă rece. Cu timpul, totul devenise o stranie obișnuință. Se petrecea, însă, în sufletul tînărului boxer o cumplită tragedie. Mascarada zilnică, cu sfîrșitul ei care trebuia să dea satisfacție numai unuia din cei doi, îl făcea pe Staszek să-i invidieze pe ceilalți deținuți din lagăr care, chiar dacă duceau o luptă inegală, aveau ceva mai mult drept la risc. El era de două ori prizonier : o dată prizonierul Auschwitz-ului, a doua oară prizonierul manîei lui Gebauer.

. . . . . .

Gebauer fluieră mulțumit, îndreptîndu-se spre duș. Îl privi cu dispreț.

— Ascultă, silezianule, nici nu știu cum te cheamă !... Am din ce în ce mai puțin de învățat de la tine. Va trebui să ne despărțim curînd.

Totuși nu s-au despărțit nici în zilele și nici în săptămînile următoare. Au continuat să „lupte" ca în trecut, Staszek să slăbească tot mai mult, Gebauer să-și înmulțească „sacii vii" de care, după ce se sătura, dacă aceștia mai respirau încă, se debarasa, trimițîndu-i la gazare ori la unul din doctorii care lichidau deținuții prin injectarea unei soluții de fenol în inimă. Abia la jumătatea verii lui 1944 Gebauer a început să-i ceară din nou să lupte ca un profesionist veritabil. Într-una din zile după „antrenamentul" de dimineață, Gebauer i-a spus :

— Ascultă, silezianule ! Diseară te invit la o „nocturnă" decisivă. Dacă simt o singură clipă că nu pui la bătaie tot ce știi, n-o să am lacrimi să te plîng ! Știi ce te așteaptă. Nu-mi plac gesturile mulțerești între bărbați. Ori te bați dumnezeiește, ori te scutesc pentru totdeauna de corvoada asta... De altfel, te sfătuiesc din inimă să faci o partidă adevărată, am de gînd chiar să te recompensez. Poți să cîștigi „cupa libertății", să știi !

. . . . . .

Partida a fost cea mai ridicolă, dar pentru Staszek și cea mai grea dintre toate. Trebuia să se mențină tot timpul pe firul riscant al graniței dintre jocul adevărat și cel simulat. În cele din urmă, i-a oferit neamțului o victorie „strălucită". Gebauer jubila, fusese convins că silezianul își pusese în joc toată arta sa și că înfrîngerea lui egala cu o mare izbîndă... S-a scăldat sub duș, împrăștiind în jur stropi de apă, s-a îmbrăcat meticulos, și-a pus mănușile de piele galbenă, fără să-i arunce lui Staszek, care aștepta resemnat în costumul lui murdar, vărgat, de deținut, nici un cuvînt. Lui Tim îi spusese să plece. Pe Staszek l-a reținut, îl privit cum așteaptă nerăbdător să afle ce avea să i se întîmple. Pe fața lui se putea citi ușor că se aștepta la ce era mai rău. Era gata pentru orice, numai să se sfîrșească totul odată. L-a invitat cu el, afară. Staszek mergea înainte. Gebauer în urmă.

Citiți sfîrșitul în numărul de sîmbătă.